

Verlangen

Elke keer wordt ze weer met de neus op de feiten gedrukt. Zij zal nooit moeder worden. De frustratie zit hoog, evenals het verdriet. Als ze de kinderen van haar zus ziet, of op hen moet passen, is ze in eerste instantie blij, maar daarna slaat de mismoed vaak toe. Niet dat ze het niet fijn vindt voor haar zus, o nee, maar zo graag had ze haar moedergevoelens op haar eigen vlees en bloed losgelaten.

Zo dicht met je familie samenleven heeft zijn voor- en nadelen. Het veilige beschermde gevoel wat heerst onder hen is nergens anders voelbaar. Dat weet ze donders goed. Maar toch, het gras blijft altijd groener bij de burens. Als ze buiten op de kleintjes let, speurt ze de omgeving altijd goed af naar eventueel gevaar. Stel er zou iets met de kinderen van haar zus gebeuren, dan kan ze wel inpakken.

Bij de omgeving afspeuren vangt ze vaak de blik van de buurvrouw. Je kan er ook niet langs kijken, laten we het zo zeggen. Jezus, wat is die vrouw zwaar zeg. Werken ho maar. Ze zit de hele dag met haar luie reet bamboe te kauwen en soms klimt ze op een toestel om er als een kind weer vanaf te glijden. Iedereen heeft de mond vol over het voortplantingsproces van Wu Wen en haar partner. Maar lui als ze is heeft ze er niet vaak zin in. Tjonge jonge, dat kan ze nu echt niet begrijpen!

Bij hen krijgt alleen het alfavrouwtje kinderen, de rest is een andere job toebedeeld. Graven, op de kleintjes letten of op wacht staan. Haar zus is sterker, mooier, groter en steviger dan zij. Zodoende kwam ze in de positie van alfavrouwtje. "Jij", zei hun moeder altijd, "bent het scharminkel van de familie". Tja ze heeft haar bouw ook niet gekozen. Maar ze heeft zoveel goede eigenschappen, ze is sterk, kan uitstekend graven en ze weet zeker dat ze een voortreffelijke moeder zou zijn.

Van ver ziet ze de juf van het park aankomen. Van dichtbij ruikt ze haar. Wij stokstaartjes zijn namelijk bijziend. De juf begint meteen te kletsen, iets wat mensen de godganselijke dag kunnen doen. Ze kan het waarschijnlijk ook niet helpen. Maar wanneer ze begint uit te weiden dat de sukkelseks poging van Wu Wen is gelukt, sluit ik mijn oren af. Ook dat kunnen wij stokstaartjes, voor als we gaan graven. Zo komt er geen zand in onze oren. In dit geval handig, hoef ik het hele verhaal niet aan te horen. Ik verdwijn in het gangenstelsel, ik heb er mijn buik van vol.

Terry